Ч. 180 Субота 12 (24) Серпня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр.-кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложеним оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою.

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

Конституция — то таки добра річ особливо, коли дає широке право виборів; не знаємо, як для кого, але для Русинів она таки дуже добра! Як би не ті вибори що кілька літ, то значна часть Русинів ледви чи знала би ще що жиє. А так прийдуть вибори, то й трохи з'електризують людий, додадуть трохи житя, розвяжуть язики і отворять очи, а з деяких тихих доси патріотів роблять ся нараз голоснї і дуже балакливі. А вже найбільший хосен з цїлої акциї виборчої не той, що трохи гроша розійде ся по краю, що дехто забавить ся і розвеселать ся без великого кошту і заходу, не той, що остаточно будуть вибрані якісь посли, котрі опісля будуть радити над долею і недолею своїх виборців, але той, що виборцї наслухають ся за цїлий час кільканедїльного руху виборчого тільки солодких та милих слів, тільки всїляких обіцянок, наберуть ся тільки надії на поліпшене своєї долі, що не лиш забудуть зовсім на цїлий час руху виборчого про свою біду й нужду, але ще опісля можуть тою надією жити спокійно через кілька літ аж до нових виборів, а відтак.... ну відтак — стара історія починає ся на ново. Може то й не всюди так, але у нас такий вже звичай.

Ба, заждіть! То було так колись, але від тепер вже так не буде. Коли вже тепер Русини не виполітикують нїчого, то хиба вже нїколи! Подумайте собі лиш то, що у нас взяли в свої руки акцию виборчу аж три головні комітети виборчі: „головний комітет виборчий“, „независимий комітет виборчий“ (або т. зв. адвокатский) і „вполнї независимий комітет виборчий“ (або т. зв. москвофільский). Нехай лиш кождий з тих комітетів поставить по одному із своїх кандидатів в кождім окрузї а будемо мати вже аж по три на кождий округ. До того ще приступили й радикали до акциї виборчої; они ще не всюди можуть поставити своїх кандидатів, бо головна їх сила доси лиш в Коломийщинї та сусїдних повітах, але й з ними треба числити ся. Вийде з того, що декотрі округи зможуть мати аж по чотирох кандидатів. Возьмім же на увагу й то, що деякі „народнї“ Ради будуть також ставити своїх матадорів, що деякі „тихі“ патріоти поставлять самі себе, що польскі демократи будуть ставити своїх, а шляхта своїх кандидатів, — то й покаже ся, яка велика благодать сплине із сегорічних виборів вже не лиш на самих Русинів, але й на цїлий край. Що Русини при тім виїдуть найлїпше, то річ певна. Але от і ще хтось вийде на них добре — жиди! Ми вже були би й забули на них. Они длятого зробили й найлїпше, що не установили собі нїякого комітету, нї головного нї независимого, нї вполнї независимого, бо чи сяк, чи так, чи з комітетом чи без комітету мусять они дістати свою пайку, хоч би й не хотїли.

Але на що о тім богато розписувати ся? Як би хто хотїв схарактеризувати теперішну акцию виборчу, то й паперу би єму не стало! На ту характеристику єсть одно слово, чуже — хаос, або наше — безголовє! Бо просимо собі подумати: про якусь акцию головного комітету виборчого не чувати нїчого, (а може то нам уши позатикало? — то нехай нам комітет вибачить); про акцию независимого комітету також не чувати нїчого (він мабуть чи не виїхав на воздух, або длятого, що адвокатский, чи не чекає, аж хто инший переведе „слїдство“ за кандидатами, а він відтак, пан меценас, ставить ся „на термін“). За то „вполнї“ независимий (т. зв. москвофільский) зробив своє, а его штаб ґенеральний виїхав спокійно на прогульку до Праги. Зробив своє? Як то? Ну річ проста: визначив, як нам доносять з двох сторін з провінциї своїх кандидатів і дав таку директиву: **голосувати всюди, де єсть надія перевести вибір кандидата москвофіла, на тогож перекинчика-ренеґата; всюди же, де би показалося, що може перейти кандидат головного комітету, або комітету независимого, значить ся, де міг би вийти посол Русин, голосувати на польского кандидата.** Чи ся постанова дотикає також і радикалів — не знаємо, але думаємо, що москвофіли не мають нїякої причини робити з ними вимки. З повисшим фактом мусять отже числити ся при теперішних виборах всї Русини і длятого звертаємо на него особливу увагу. Зачуваємо також, що москвофіли постановили за всяку цїну не допустити до вибору п. Романчука. Була би то для него заслужена подяка за то, що хотїв мирити ся з ренеґатами.

З ширшого руху виборчого годї щось певного сказати; можна хиба нотувати на здогад вісти так, як они появляють ся і в других ґазетах. Так і робимо:

В **Коломийщинї** стоїть кандидатура дра **Окуневского**, против котрої аґітують москвофіли, котрі остаточно, коли не поставлять свого кандидата, будуть голосувати після повисшої засади на польского кандидата. — В **Косівщинї** стоїть кандидатура давного посла і бувшого міністра п. **Залеского**

---

15)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого

(Переклад з француского).

(Дальше.)

Тимчасом здоймила Тереня вершок від маснички і підняла голову, щоби подивити ся на Маркиля, бо він був висший від неї.

— Як він що раз то більше зміняє ся — думала она собі.

А Маркилеви сьвітили ся брунаві очи від повної пошанови, але мужеской ніжности. Коли він стояв так випростувавшись, то певно кожда дівчина була би охотно віддала ся в его опіку.

— Дякую тобі! — сказала Тереня. — Але тепер іди собі, я вже сама зроблю. Ти, Маркилю, ще готов мене розпестити; для мене то не добре!

Маркиль усьміхнув ся урадований і вийшов, не сказавши на то нїчого.

Але Тереня послїдними словами обманула несьвідомо сама себе, бо для неї було то добре, що чула, що хтось єї розпещує або бодай окружає якоюсь опікою і ніжною прихильностию, котрої глубини она навіть і не здогадувала ся. Тереня не була з тих, що легко пристають до других, а відтак і жила она серед таких обставин, що мусїла боронити ся на всї боки; але то, що она супротив Маркиля що раз то більше не потребувала удавати холодну, було для неї добродійством. Она знала дуже добре, що Маркиль нїчогісенько не позволить собі против неї і що она в его очах буде завсїгди „панною Теренею“!

Так їй було якось весело і легко на серци, що аж стала сьпівати, коли виймали великі грудки жовтого як золото масла і полокала его вправною рукою. Відтак взяла вагу, відважила тільки пів фунтів, кілько дало ся наважити зі всего масла, клала одну грудку за другою в мале коритце і доти підкидала, доки аж грудка не стала на стільки подовгаста, що єї можна було вложити у форму з вирізаним на ній тульпаном — знак, на котрий на торзї найбільше уважали, а котрий на хуторі з давен давна уживав ся.

— Коби тепер було ще велике зелене листє! — думала собі Тереня складаючи свій апетитний товар у широкий кіш на білесенький платок. — Коли положити масло на зелене листє, то оно зараз инакше виглядає. Ну, тепер можу вже вибирати ся на торг. Як би не Маркиль, то я би ще й за годину не була готова. Як він охотно за мене робив! Коби я знала, чим би єму знову яку приємність зробити!

Тереня вибігла на обійстє подивити ся, чи Альфонс вже запряг; коли переходила по при свій огородець, з котрого цїлі грядки цьвітів до неї усьміхали ся, постояла на хвильку: їй прийшло щось на гадку.

Запакувавши кіш з маслом глубоко в солому на возї, аби ним не дуже трясло, вернула до хати, щоби убрати капелюх, і вийшла зараз з ножицями та малою посудинкою в руках. Натяла борзенько з правого і лївого боку стежки самих найкрасших цьвітів, які лиш могла досягнути і зложила все у свою запаску.

— По дорозї зроблю китицю думала она собі — сивий іде так певно, що не треба менї й віжок в руках держати; лиш замотаю собі на руку.

Утяла ще лиш одинокий ранний цьвіт від своєї рожевої ґеранії, сїла на віз і потрясла лиш віжками, щоби дати сивому знати, що пора вже в дорогу.

Звістною нам добре стежкою можна було на впростець дістати ся до села, але возом треба було далеко колувати, щоби виїхати на гостинець.

— Заким доїду до перших домів, то вже упораю ся з цьвітами — думала собі Тереня, коли їхала попри леваду, де дві жінки звязували біле у великі плахти.

— Щасть Боже, панно Тереню! — відозвала ся одна з них.

— Але бо у вас на возї так повно цьвітів, як коли-б ви їхали на процесию на Боже Тїло — сказала друга.

В тих словах містило ся і зручно укрите

піднощено також кандидатуру нотаря п. Лушпиньского, але той заявив, що в виду кандидатури п. Залеского, не буде кандидувати. В Снятинщині кандидує радикал др. Трильовский і сильно агітує за собою; против него стоїть кандидатура давного посла о. Гаморака а здаєсь, що і з польскої сторони буде поставлений якийсь кандидат. — В Городенщині кандидують др. Данилович, адвокат з Коломиї, радикал, і редактор „Діла“ п. Белей. Хто тут „вліз кому в капусту“, не знаємо сказати, але о скілько знаємо, кандидатура дра Даниловича появила ся тут скорше, хоч він первістно мав кандидувати в Косівщині. Кількох тамошних москвофілів дадуть евентуально на певно свої голоси польскому кандидатови, котрим єсть тут п. Ант. Теодорович, властитель Жукова. — В Бережанщині стоїть кандидатура о. крил. Пюрка; які може мати шанси кандидатура дра Андр. Чайковского не знаємо. — В Рогатинщині стоїть кандидатура о. Макогоньского декана і пароха з Липиці горішної. Др. Андр. Чайковский зрік ся тут кандидатури. В Жидачівщині кандидує др. Олесницкий зі Стрия а в Стрийщині о. Давидяк. — В дрогобицкім окрузі стоїть кандидатура п. Охримовича. В Калущині піднесено кандидатуру п. Коморницкого.—В Турчаньскім піднесять кандидатуру маршалка повітового п. Осуховского.

О прочих кандидатурах подамо звістку пізнійше.

Перегляд політичний.

З достовірного жерела доносять, що Є. В. застеріг собі рішене що-до утвореня дефінітивного кабінету аж до часу, коли поверне з осінних маневрів. Принятє Є. Ексц. п. Намістника ґр. Баденього у Монарха було сим разом ще сердечнійше, як бувало.

В Гожицах (в Чехії) відбуло ся віче скликане молодоческими послами: Шілем, Яндою і Крамаржом. Шіль радив стояти при опозициї і вибирати радикальних послів до сойму. Янда сказав, що Чехи не повірять вже нїколи своєї політики тайним своїм ворогам, консерватистам а Крамарж говорив о угоді з Нїмцями, але такій, котра обнимала би всї краї ческої корони.

З Софії доносять до Köln. Ztg. яко факт, що міродайні круги російскі не виступили доси з ніякими точно означеними услівями що-до зближеня ся Росиї до Болгариї. На осінній сесиї собрания має бути змінена конституция в постанові що-до віри наслїдника престола.

Після вістий одержаних в Росиї, аґітує японьска опозиция против того, щоби Японцї уступили ся з Кореї і півострова Ліаотунґ та домагає ся скріпленя фльоти і армії для оборони народних інтересів. На Формозї займають Японцї лиш побережа.

Новинки.

Львів дня 23 серпня 1895.

— П. Григорий Цеглиньский, дотеперішний управитель руских кляс паралельних при ґімназиї перемиській, іменований директором самостійної рускої ґімназиї в Перемишли. Русини можуть лиш радувати ся з того, що дирекция нової рускої ґімназиї дістала ся в руки чоловіка, котрий своїм осьмилїтним веденєм руских паралельок дав не лиш доказ своєї здібности педаґоґічної, але також і свого повного такту патріотизму, бо мимо ворожої аґітациї москвофілів зумів все-таки удержати фреквенцию в клясах паралельних і довести їх остаточно до повної ґімназиї.

— З Бережанщини пишуть нам: Дня 18 серпня завязав ся під проводом о. Кордуби і о. Соневицкого комітет ініцїятиви до обходженя 300-лїтного ювилею Унїї в Бережанщинї. Запрошено до участи в зборах на день 25 серпня всю інтеліґенцию духовну і сьвітску, та кількадесять селян в цїли уложеня програми і речинця сего торжества.

— Російска візита в Галичинї. Дня 18 с.м. о годинї 6-ій вечером, упав коло зелізничої стациї Нова Гребля, в ярославскім повітї, великий бальон, з котрого висїли три російскі офіцири: штабовий капітан Ліхачев і підпоручник Марний з Івангорода над Вислою, та професор агрономічної школи в Новій Александриї в Царстві польскім Коломийцов. О тім повідомила жандармерия зараз ц. к. старосту в Ярославі, котрий вислав до Нової Греблї повітового комісаря для переведеня слїдства. Комісар переслухавши прибувших, прийшов до пересьвідченя, що подорож бальоном мала на цїли лише метеорольоґічні розслїди і що подорожні не мали наміру спускати ся на австрийскій земли, а мусїли се зробити лише длятого, що бальон гнаний сильним вітром пішов в напрямі Галичини. Староство повідомило о тій пригодї команду Х-го корпуса в Перемишли а войскові власти тамож не найшли нїчого підозріного. З тої причини принято російских подорожників гостинно і дозволено їм вернути вчера зелізницею на Краків і Щакову до Росиї. До Щакови відпровадив їх капітан ґенерального австрийского штабу Петрашкевич.

— Катастрофа в церкви. З Рогізна під Самбором пишуть о такій страшній пригодї. Дня 18 с. м. в Рогізнї в часї празнику, в наслїдок зле уставленої сьвічки на престолї, займила ся фіранка завішена на нїм. В однїй хвили повстав переполох і нарід з криком „горить“ кинув ся до головного входу. Не помогло накликуванє сьвященика нї голоси розважнїйших; майже в мгі ока повстала в дверех жива стирта, в котрій погибло троє людий, вчера похоронених, а то селянин з Надиб, дївка з Воютич і одна жінка з Ракової. Богато осіб покалїчених, декким повибивано очи, иншим поломлено ребра, а дуже богато потерпіли меньші скалїченя. Стогни, плачі і нарікання розлягали ся ще довго в ночи як в селї Рогізнї так і по дорогах, куди відвожено ранених домів.

— Грізний пожар вибух вчера в само полудне в броварі Лїлїенфельда при ул. Майзельса у Львові. Завдяки енерґічному ратункови львівскої сторожі пожарної удало ся огонь угасити. Причиною пожару була неосторожність боднаря Павла Жовнїра, що пік бараболї в огни під кітлом, при чім потрутив котел і вилив розтоплену смолу в огонь. Від смоли займила ся відтак шопа.

— Нещастна пригода лучила ся вчера в Кривчицях під Львовом в дворі при складаню сїна. Мария Бар, 22-лїтна зарібниця, упала зі стога і пробила ся наскрізь на своїх власних вилах. Конець вилок війшов під 8-ме ребро з лївої сторони, а вийшов плечима під правою лопаткою. Нещасту дївчину відвезла стация ратункова до загального шпитала у Львові.

питанє, але Терени не хотїло ся на него відповідати. Незадовго дала сивому таки зовсїм волю; він знав на дорозї всї вибої — він же прецї сам їх поробив! Заким ще доїхала до села, уложила Тереня на колїнах красну китицю з цьвітів. Злїзла коло кирницї, набрала в посудинку, що еї взяла собою, води і пішла по східцях на кладовище.

Кілька селянок не спускали з неї очий, аж она щезла поміж корчами бозу на могилах.

— Яка то з тої Тереespecially добра дївчина! — говорили они. На цїлім кладовищи нема другого гробу, котрий би був так красно удержаний, як еї матери!

Недалеко від входових воріт підношв ся ніби зломаний стовп з чорного мармору, а при его сподї було виписане золотими буквами:

„Антоанета Тереса Пренель, з роду Жілї“.

Молода дївчина перехрестила ся, але пішла дальше. То, чого она нинї шукала, то була сьвіжа, далеко біднїйша могила і она еї зараз знайшла.

На пустій могилї стояв лиш бідний чорний хрест з дерева, а й того не було би, як би не добре серце пан-отця, котрий сам замовив его і заплатив із власної кишенї. Тереня клякнула на тім самім місци, де кілька днїв тому назад, клячав Маркиль, не знаючи в своїм горю, що собі робити. Поставила свої цьвіти так, що на них падала трохи тїнь від сусїдного дерева і засадила доокола хреста барвінок.

— Маркиль то побачить, коли завтра рано прийде до церкви — думала собі.

Відтак вернула чим скорше до воза та підогнала батогом коня, котрий неувикши до того лиш нашурив уха і став таки ґальопом бічи.

Коли Маркиль на другий день ішов через кладовище, побачив ті цьвіти, що украшали могилу его матери. Та й не довго потребував роздумувати, щоби угадати, чия то рука їх тут положила. Не зважаючи на то, що другі люди, котрі ішли також до церкви, цїкаво за ним дивили ся, приклякнув перед вузенькою купкою землї та помолив ся за спокій душі своєї матїнки. Відтак урвав осторожно листочок барвінку, що притулив ся був до бідненького хреста, сховав его до свого молитвенника і пішов відтак до церкви.

Тереня сидїла вже на своїм місци і чекала цїкава, коли появить ся Маркиль: она була того певна, що пізнасть по его лици, чи він видїв цьвіти, чи нї.

— Він не богато говорить, той бідний Маркиль — думала она собі — але за то тим більше говорять его очи!

Коли Маркиль увійшов, стрітились їх очи. Правда, що лиш на хвильку, бо Маркиль перейшов коло неї до своєї лавки на другім кінци вузовької церкви — але Тереня зрозуміла его.

— Він тїшив ся тим, а я така рада — думала она собі і перевертала листки в своїм молитвеннику.

Але бо ще й другі люди мали очи, не лиш Тереня. Жіноча цїкавість, котрої впрочім, як кажуть, не брак і мужчинам знайде собі материял і на селї. Така ненаситна, як она, кидає ся на все, що лиш їй попаде ся, хоч би то була й дрібничка. Для неї все пригоже. Сусїдки, що тамтого дня по полудни видїли, як Тереня зайшла була на кладовище, не забули пошукати очима, коли ішли на службу Божу, тої красної китицї і тої малої брунатної посудинки. Дуже їм то стало дивно, коли не знайшли анї посудинки анї цьвітів під чорним стовпом з мармору, але на могилї бідної Настї. А погода була нинї така красна, що не конче треба було спішити ся до церкви! Коло великих дверий стояли чоловіки та розмавляли о худобі і о жнивах, а у гуртї жінок ішла бесїда про ґазету з тамтого тиждня — про ґазету котру не друкують, але котра знає звичайно всї новинки на память.

До двох минут знали вже всї жінки з половини села ту дивну новину, о котрій міг ще й кождий переконати ся на власні очи, не потребуючи далеко ходити.

— Але то все-таки дивно! А ви як на то кажете? Таже оно не зле бути доброю для своєї челяди і я певно тому не противна! Але цьвіти! Та ще й такі красні! Самі гвоздики, ба ще й одна ґеранїя! Та-ж она своїй рідній мамі того жалує!

Так то розривали та розскубували невинну китицю всї честні кумцї, кілько їх лиш було в селї. Коли почало ся богослуженє, то розуміє ся, що треба було мовчати, але прецї можна було споглядати на Тереню цїкавими очима! То, що Маркиль і Тереня глянули один одніський раз по собі, не уйшло нічиєї уваги, хоч ніхто не розумів того, що то має значити. Чого відтак не нашептали собі о тім до уха заслонюючись книжочками! Не дурно то панотець жалували ся сеї недїлї, що їх громада чогось дуже не уважає.

Але що в селї знали і майже аж лякали ся неприступної холодности Тереня Пренелївної, то й ніхто не важив ся посувати ся за далеко в хвальних своїх здогадах.

— Они обоє знають ся, то ясне як сонце! Але звістно прецї як она на всїх хлопців з горда споглядає. Треба отже зачекати, що то з того буде....

А що не було чим тої гадки закінчити, то треба було поки що й тим вдоволити ся.

Частина четверта.

А що з того було? Тиха, поважна і щира взаимна прихильність, котра виявляла ся не

— **Кістяк людский** найшов робітник Ілько Швець при улици Леліевеля коло реальности ч. 9, коли розкопував вал. Під землею наткнув ся на сходи якогось старого будинку, а під ними найшов кістяк дорослого чоловіка. Після оречення судово-лїкарскої комісиї, кістяк лежав в земли звиж 100 лїт. Кости позбирано і похоронено на кладовищи.

— **На смерть переїханий.** Вчера около 7-ої години вечером стала ся при ул. Водній у Львові страшна пригода. Перед дім під ч. 1 згаданої улиці заїхав Віктор Палїй, паробок дорожкарского підприємця Герша Коха, лишив тяжкий віз наладований цеглою перед воротами і віднїс овес до стайнї. Підчас того 3-лїтний синок Коха, Сендер, вибіг з подвіря і хотів вилізти на віз. Коли став на спицю колеса, конї рушили, а хлопець упав під віз так нещасливо, що колесо перейшло єму через голову і на двоє єї розчерепило. Дитина погибла на місци.

— **Страшна пригода** лучила ся в місцевости Меркаті під Наполї в Італії. Зібрало ся там значне число виборцїв на сходах в домі громадского уряду. Ушкоджені зелїзні сходи заломили ся і всї упали на долину. З числа 60 осіб одна умерла, 3 умирають, 14 єсть тяжко покалїчених, а 30 лекше.

— **Довговічність.** З заміщеної в „Варшавских губерн. Ведомостях" статистики населеня в варшавскій губернії показує ся, що в губернії живе тепер 40 старців в віці від 100 до 110 лїт і 58 женщин в віці від 100 до 117 лїт. Найстарший з мужчин, 110-лїтний, мешкає в Млоцинах, найстарші женщини: три 108-лїтні в громадах Чисте, Сондзина і Корабієва, найстарша 117-лїтна мешкає в Битонї.

— **Катастрофа в Брікс**, після оцїнки міскої комісиї, наробила шкоди на звиж два міліони зр. З того припадає на 31 цїлком знищених домів 981 тисячів зр., на 35 домів знищенних в части 670 тисячів зр., на движимости 700 родин 381 тисячів зр. Громада має шкоди на 40 тисячів, в наслїдок знищення водопроводів і каналів. На підмоги для потерпівших від нещастя надіслано доси 135 тисячів зр., з чого роздано 70 тисячів.

— **Утїк з вязниці** у Львові Петро Армата родом з рогачицкого повіта в західній Галичині. Армата був засуджений за злодійство на 3 роки вязниці. Він сильної будови тїла, біляви, говорить лише по польски і взяв з собою арештантску одїж.

— **Самопожертвоване.** З Нового Йорку доносять, що ірляндский маляр Тома Говенден упав жертвою страшного нещастя. Побачивши на шинах дитину в хвили, коли надходив поїзд, кинув ся на зелїзничий шлях і схопив дитину на руки, але вже не встиг утечи в час. Своє пожертвоване переплатив житєм, а дитина страшно покалїчена здаєть ся також не буде жити. Артист числив 55 лїт житя.

— **Другий росийский дезертер** Іван Шинка, родом з полтавскої губернії віддав ся добровільно в руки львівскої поліциї з причини недостачі средств до житя. Єго віддано поки що до арешту, де находить ся також — як ми вчера доносили — арештований онгоди росийский дезертир Іван Некрасов.

— **Сибірска зелїзниця.** З Петербурга доносять, що ще перед зимою буде докінчене получене зелїзниче межи рікою Об, а положеним над рікою Єнісей містом Красноярском. Відтак розпічне ся будова середної части зелїзниці, котра получить Красноярск з зелїзницею, що іде від Владивостока над Тихим Океаном до Хабарівки. З доведенем зелїзниці до Красноярска покінчено будову половини сего величезного шляху.

— **Померли:** В Бродах, послїдними днями Гавриїл Веркещук, ґімназиальний професор, в 57-ім роцї житя, а 30-ім служби. Був одним з найлїпших учителїв і тїшив ся признанєм властий і симпатиєю у молодіжи.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Північно-німецко-галицко-полудневo-західно-росийский рух граничний. Употреблене цїн перевозових. Поміщені в тарифі з дня 1 січня 1893 для північно-німецко-галицко-полудневo-західно-росийского руху граничного, цїни перевозу будуть від тепер примінювані також при таких посилках до Росиї, котрі суть адресовані тільки до Белзця, Бродів, Гусятина, Надбжезя, Новоселиці, Підволочиск або Сокаля (без додатку трансіто (Росия) наколи на митї перевозовім пороблено записки, вказуючі без сумнїву, що ті посилки призначені для Росиї. — Того рода записки посилаючого буде увзглядняти ся тілько тогди, наколи они будуть поміщені на передній (для адреси призначеній) стороні листу перевозового. Примінене цїн перевозу до посилок, перевезених зелїзницею до Росиї в речинци тарифою означенім має місце в дорозї безпосереднього зачисленя до посилок же перевезених фірою в речинци тарифою означеним, в дорозї звороту ріжниці перевозового. — До посилок адресованих тільки до Белзця, Бродів, Гусятина, Надбжезя, Новоселиці, Підволочиск або Сокаля, так що з дотичних листів перевозових не можна повзяти відомости о їх призначеню для Росиї, цїни перевозу згаданої тарифи не мають приміненя навіть в случаю доказаного дальшого транспорту тихже до Росиї, анї в дорозї безпосереднього зачисления анї в дорозї звороту ріжниці перевозового.

Зміна назви стациї „Форбес" на „Форбес-Швайніц". Дотеперішна назва стациї „Форбес" лежачої на шляху Відень (дворець зелїзниці Цісаря Фр. Й.) -Хеб, буде змінена з днем 1 жовтня 1895 на „Форбес-Швайніц".

Баварско-австрийско-росийский рух граничний. З днем 1 вересня 1895, а взглядно, о скілько будуть підвисшені цїни перевозу з днем 1 жовтня 1895 увійде в житє додаток І.

Телеграми.

Льондон 23 серпня. Від часу вибуху холери в Японії було 25.000 случаїв занедужаня, а померло 16.000 людий.

Білград 23 серпня. Перехід болгарского князя Бориса на православіє, єсть вже постановленою річчю.

Париж 23 серпня. Адмірал Менар і француські офіцири, що брали участь в торжестві отвореня північно-всхідного каналу, одержали німецкі ордери.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

словами, а більше тою помочию, яку одно другому старало ся давати; в щоденних малих прислугах, у відновлюваню цьвітів що суботи на обох гробах. А кождий день кінчив ся серенадою, котрої Тереня слухала із свого вікна, і то для неї стало ся вже було так милою навичкою, що була би й не знала, як би можна без неї обійти ся.

Було то в місяци липню. Сїножата червонїли ся трохи від доспілої вже трави та чекали лиш на косу; бо в горах аж тогди сінокоси, коли на долах вже жнива.

Але сего року був Маркиль менше при жниві як бувало, а то виходило єму дуже на шкоду для єго тїла і духа. Житє, яким він тепер жив, не було анї звичайне анї здорове; слава єго яко музика розійшла ся була на всї сторони, всї рвали ся за ним, а Феликс Пренель нїколи не казав, що не позволить.

Чотири або й пять разів на тиждень мусїв Маркиль коли не цїлу ніч то більшу часть ночи приграваги до танцю, а відтак ще й нераз іти кілька миль до дому. Але єго нервовний орґанїзм помагав єму видержувати утому, котрої сильнїйше збудований був би не видержав. Одною уступкою, яку удало ся Терени узискати від батька для него, а за котру мусїла наслухати ся досить прикрих слів, було то, що Маркиль міг спати в день, кілько лиш схотїв.

— Ви використовуєте бідного хлопця! — сказала она до свого батька, коли Маркиль одного разу вернув вже аж в білий день, блїдий і з підковами попід очи.

— Кажи собі так, коли хочеш — відповів Феликс Пренель спокійно. — А на що-ж тоті сотворіня на сьвітї, як не на то, щоби їх використовувати? Хиба-ж наші робітники, наші лїси, наші корови на що иншого? Чи думаєш, що торговельники, котрі купують наші пнї, наш сир, не використовують нас? В сьвіті бачиш так: або їж других, або тебе з'їдять! То закон і пророки!

Сказавши то, вийшов.

За послїдних два місяцї Маркиль богато навчив ся. Коли єму аж пізно стали очи отвирати ся, за то отвирав він їх тепер тим лїпше і нїчо не уйшло єго тихої бачности. Єго спокійна натура не покинула єго від разу, але все-таки та зміна в єго розвою була иноді нагла і сильна як яка криза, і длятого робила біль єму. Давнїйше відчував він людску злобу лиш неясно, тогди коли она єму зробила яку пакість: тепер научив ся єї пізнавати.

Зразу лиш як би крізь мраку а відтак чим раз виразнїйше почав Маркиль понимати, які то мав пляни єго ґазда, коли єго наймав. Не згадав о тім нїкому анї словечком, але в єго голові укладали ся тепер якісь гадки, він став здогадувати ся — словом, давна єго рівнодушність стала єго покидати. Спосіб, яким він виявив перші прояви свого мисленя, буде може моїм читателям видавати ся мало поетичним; але він зовсїм не був якимсь туманом а розбудивша ся раз інтелїґенция научила ся пізнавати і практичну конечність житя; а він видів навіть щось ще й по за тим. — „То єсть кривда" — кажуть знатоки. — „Хто споглядає на зорі, спотикає ся на камінь. Щоби перейти сьвіт, треба добре і під ноги дивити ся".

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.